

Марыя КОБЕЦ

СЦІСКАЕ ПРЫГАЖОСЦЮ ГРУДЗІ...

* * *

Імклівы дзень скаціўся пад страху,
Хавае футра белае на ўзлессі,
Кладзецца спаць
Туманнае Палессе —
Краіна лоз, балот і трыснягу.

Шамочуць штосьці грыўкі-быльнягі
Працяжна-даўкай калыханкай-песняй.
Кігіча зрэдчас кнігаўка...
Палессе!
Твае шчымяць без вільгаці лугі.

Твае маркоцяць шэрыя снягі
І высмаглыя рэдкія міжлессі.
Тваіх шкада мне журавін, Палессе,
Твае баляць мне рэкі-берагі.

Крынічка... Ледзь цуркоча...
Ад тугі

Кобец Марыя Уладзіміраўна нарадзілася 19 кастрычніка 1974 года ў вёсцы Валішча Пінскага раёна Брэсцкай вобласці. Скончыла Пінскае медыцынскае вучылішча (1994). Працавала загадчыкам Валішчанскага фельчарска-акушэрскага пункта (1998—2010), дырэктарам Валішчанскага сельскага Дома культуры (2010—2013). З 2013-га — рэдактар карэспандэнцкага пункта г. Пінска РУП РТЦ «Тэлерадыёкампанія «Брэст». Студэнтка VI курса Інстытута журналістыкі Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта.

Аўтар паэтычных зборнікаў «Кроплі» (2011), «Палыновая квецень» (2016), суаўтар шэрагу калектывных зборнікаў. Вершы перакладаліся на рускую, польскую, сербскую, туркменскую мовы.

Лаўрэат Літаратурнай прэміі імя Уладзіміра Калесніка (2012).

Сціскае грудзі прыгажосцю весняй.
Цнатліва-архаічнае Палессе!
Ледзь б'еца пульс твой між вякоў смугі.

* * *

Чаго не вымавіць праз гук —
Аб тым мае ўзгадаюць зрэнкі —
Смарагд вясны,
Квяцісты луг —
У сціплым позірку маленькім.

Чаго не вымавіць праз гук —
Аб тым раскажуць дрэвы-здані.
Пяшчота ветру,
Зорак рух
Нашэпчуць споведзі-прызнанні.

Чаго не вымавіць праз гук —
Аб тым распавяду вачыма.
Хай цьмянасць будняў,
Палкасць рук
Адхланнем кіне ў далячыні.

Хай спапяліць!
Каб сэрцаў стук
Біў ва ўнісон,
Трымцеў з пачынам!
Не варта слоў, бракуе гук —
Там, дзе стасуюцца вачыма.

ДА ПАЭЗІІ...

Пагібель?..
Надзея?..
Збавенне?..
Нязграбная ноша,
Ці крыж?..
Ратуеш, ці дорыш сцаленне?
Знішчаеш, узняўшы увысь?

Вясны гаманкой захапленне!
Бурлівы, няўрымслівы плёс!
Любоў...
да шаленства-ўтрапання!
Нянавісць... да ўедлівых слёз!

Самоты, журбы паланенне!
 Усмешка... з ударам пад дых!
 І Веры Святой наталенне!
 І споведзь,
 І каянне ўслых!

Трохперсце...
 Пацір...
 Ачышчэнне...
 Пачатак... і ўрэшце... канец.
 Пагібель... і дзеля збавення
 цаглянага жвіру свінец!..

ПРАБАЧ МЯНЕ, НЕБА, ПРАБАЧ...

Я чую — Ты плачаш, не плач,
 Далёкае блізкае Неба...
 Спадаюць слязінкі...
 Крумкач
 Ірве набрынялую глебу.

Я чую Твой стогн
 І ў журбе
 Выпроставаю стомлена рукі.
 Ты плачаш, ці чуеш —
 к Табе
 Вандроўнік ідзе блізарукі.

Выслізгвае крыж з далані,
 Халоднай, амаль акалелай.
 Сцяжына — наўсцяж аканіт¹,
 І цела — ледзь-ледзь ацалела.

І сэрца ледзь б'ецца, ды плач,
 Твой плач ушчувае дакорна.
 І шляхам грымотных няўдач
 Іду нетаропка, пакорна.

У тварах счарнелых кабет
 Шукаю зноў існасць і веру,
 Нязнана шапчу свой абет —
 Выдыхваю думкі даверу.

¹ **Akoniton** (з грэч.) — назва расліны, якая ўжываецца для атручвання ваўкоў і іншых драпежнікаў.

Прытрызніцца ветразь...
і плач,
Твой плач, Найвысокае Неба...
Прабач мяне, Неба, прабач,
За слабасць адсутнасці хлеба.

* * *

Аддам свавольную душу
Без роздуму на літасць Бога.
Без дапамогі не рашу,
Куды ісці, якой дарогай.

Яму, напэўна, шлях відзён,
Ён бачыць ўсе грахі-пакуты.
Упэўніць — ці хапае дзён
На споведзі ў гадзіны смуты.
На катаванне, на журбу,
На весялоць і асалоду,
На апантаную мальбу,
Рахункі і з сумленнем згоды.

Наросхрыст, кволую...
Грашу —
Свавольную...
Цераз знямогу
Аддам збалелую душу,
Аддам на літасць волі Бога.

